

N:o 12.

Af Herr **Sundell**: *Angående upphäfvande af hvad i särskilda författningar stadgas om Riksbankens och enskilda bankers rätt till handräckning i utsökningsmål.*

I ett gammalt Kongl. plakat och påbud af den 18 April 1681 (se Schmiedemans Justitieverk pag. 734 och Backmans lagsamling 2:dra delen pag. 264, noten) hafva domare fått föreläggande att gå banken, numera »Riksbanken», uti alla dess förekommande angelägenheter med behörig promptitude tillhanda, och åt landshöfdingar och exekutorer har föreskrift der gifvits, att uti alla de ärenden, som banken blifver föranlåten dem att rekommendera, bevisa den allvarsamma assistance och handräckning, att banken icke må få orsak öfver något vidare sig att besvära. Med förbigående af hvad i ämnet stadgades uti reglementena för det forna Banko-diskontverket och uti Kongl. Förordningen den 14 Januari 1824, angående enskilda banker och diskonter, såsom numera icke vidare gällande, vill jag erinra *dels* att Kongl. kungörelsen den 22 Juli 1875, angående Riksbankens styrelse och förvaltning, innehåller i 38 §: Riksbankens hufvud- och afdelningskontor ega att af såväl Öfverståthållarembetet i Stockholm som samtliga Konungens Befallningshafvande och öfrige exekutorer skyndsamligen erhålla laga handräckning i alla de utsökningsmål, som af hufvud- och afdelningskontorens utlåningar härröra, med åläggande för bemälda myndigheter att, efter skuldens indrivande, de influtna medlen ofördröjligen till hufvud- eller afdelningskontoren insända, och *dels* att Kongl. Förordningen den 12 Juni 1874, angående enskilda banker med rätt att utgifva egna kreditsedlar, lyder i 34 § så: Vid fordringars utsökande njute bankbolag samma rätt till handräckning, som för Riksbanken nu är eller framdeles varder beviljad.

Det lärer väl ej kunna försvaras, att den embetsmyndighet, till hvilken en lagsökning ingifves och som i målet beslutar utslag, tillika handlar och måste handla såsom sökandens ombud; att den, som i saken gifver slutlig resolution, deruti också skall bestämma hvad han skall åtnjuta för delgifvandet af lagsökningen; att den, som i målet likasom dömt, jemväl skall låta indrifva fastställda fordringsbeloppet. Om ett sådant förfaringssätt, ett sådant lagstiftande var nödigt 1681 och möjligen 1824, men knappast 1874 och 1875; så är det numera alldeles icke behöfligt, sedan genom Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1878 blifvit stadgadt, att hvarje öfverexekutor skall förordna en eller flere skicklige män att, då de derom anlitas och mot visst arvode, tillhandagå med ingifvande och uttagande af handlingar hos öfverexekutor; om hvilka nominationer kungörelse i allmänna tidningar årligen införas; — och lärer åt dessa skicklige män också kunna gifvas uppdraget att lemna utslagen till verkställighet och fordringarne redovisa, efter indrifvandet.

Det är för att få häfven den stora oegentlighet, hvarom här ofvan talats, som motionen väckts; och anhåller jag, det Riksdagen, som, efter min mening, *kan* göra det, ville för sin del besluta:

att Kongl. plakatet och påbudet den 18 April 1681, 34 § i Kongl. Förordningen den 12 Juni 1874, angående enskilda banker med rätt att utgifva egna kreditsedlar, och 38 § i Kongl. kungörelsen den 22 Juli 1875, angående Riksbankens styrelse och förvaltning, — samtliga såsom numera öfverflödiga — icke vidare skola gälla.

Om ett sådant beslut fattas och detsamma sedermera vinner Kongl. Maj:ts fastställelse, lärer Kongl. Maj:t derefter tvifvelsutan genom Kongl. bref förklara, att jemväl stadgandena uti de af Kongl. Maj:t för särskilda kassor och pensionsinrättningar utfärdade reglementen i fråga om rättighet för dessas styrelser att vid lagsökningar och för deras delgifvande samt fordringarnes indrifvande vända sig, omedelbart och utan tillitande af ombud, till vederbörande öfverexekutor upphört att vara gällande.

Vördsamt anhålles om remiss af motionen till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 26 Januari 1880.

E. M. Sundell.